



Prekiautojas, siūlantis prekę, kurios pats negamino, tokiose interneto svetainėse kaip Amazon privalo informuoti vartotoją apie gamintojo garantiją, jeigu tai yra pagrindinis arba lemiamas jo pasiūlymo elementas

Elektroninės prekybos platformoje *Amazon* bendrovė *absolut's -bikes and more- GmbH & Co. KG* (toliau – *absolut's*) siūlė pirkti Šveicarijos gamintojo prekę. *Amazon* interneto svetainėje, kurioje pateiktas šis pasiūlymas, nebuvo informacijos apie kokią nors *absolut's* ar trečiųjų asmenų siūlomą garantiją, o rubrikoje „Kita techninė informacija“ buvo nuoroda, kurią paspaudęs naudotojas atsidarydavo gamintojo parengtą informacinį lapą.

Manydama, kad *absolut's* nepateikė pakankamai informacijos apie gamintojo siūlomą garantiją, konkuruojanti bendrovė, remdamasi Vokietijos teisės aktais dėl nesąžiningos konkurencijos, pareiškė ieškinį, juo prašė įpareigoti *absolut's* nebeteikti tokių pasiūlymų. Kadangi byla pasiekė *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija), jam kilo abejonių, ar pagal Vartotojų teisių direktyvą¹ prekyautojas, esantis *absolut's* situacijoje, privalo informuoti vartotoją apie tai, kad yra gamintojo siūloma komercinė garantija. Tam teismui taip pat kilo klausimas dėl tokios pareigos apimties ir jos atsiradimo sąlygų.

Savo sprendime Teisingumo Teismas nusprendė, kad pagal Vartotojų teisių direktyvą **prekiautojas privalo vartotojui pateikti ikisutartinę informaciją apie gamintojo komercinę garantiją, jei vartotojas turi teisėtą interesą gauti šią informaciją**, kad galėtų nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekyautoju. Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad ši informacija turi apimti bet kokią informaciją apie tokios garantijos taikymo ir įgyvendinimo sąlygas, leidžiančią vartotojui priimti tokį sprendimą.

Teisingumo Teismo vertinimas

Pirma, dėl klausimo, ar prekyautojas privalo informuoti vartotoją apie tai, kad yra gamintojo komercinė garantija², Teisingumo Teismas pažymėjo, kad kai sutarties dalykas susijęs su kito asmens nei prekyautojo pagaminta preke, ši pareiga turi apimti visą esminę informaciją apie šią prekę, kad vartotojas galėtų nuspręsti, ar nori būti saistomas pagal sutartį su prekyautoju. Teisingumo Teismo teigimu, ši informacija apima pagrindines prekės ypatybes³ ir iš esmės visas su preke neatsiejamai susijusias garantijas, įskaitant gamintojo siūlomą komercinę garantiją. Vis dėlto Teisingumo Teismas pažymėjo, kad nors informacijos apie gamintojo komercinę garantiją pateikimas vartotojui užtikrina aukštą apsaugos lygį, **besąlygiška pareiga** bet kokiomis aplinkybėmis **pateikti tokią informaciją atrodo neproporcinga**. Iš tiesų dėl tokios pareigos

¹ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, p. 64; toliau – Vartotojų teisių direktyva).

² Direktyvos dėl vartotojų teisių 6 straipsnio 1 dalies m punktas. Pagal šią nuostatą prieš vartotojui įsipareigojant pagal nuotolinės prekybos sutartį ar ne prekybai skirtose patalpose sudaromą sutartį ar atitinkamą pasiūlymą, prekyautojas aiškiai ir suprantamai pateikia vartotojui informaciją apie tai, kad yra pagalba ir paslaugos vartotojui prekę įsigijus, komercinės garantijos ir jų sąlygos.

³ Ši pareiga numatyta Direktyvos dėl vartotojų teisių 6 straipsnio 1 dalies a punkte.

prekiautojai būtų priversti atlikti didelį darbą rinkdamas ir atnaujindamas su tokia garantija susijusią informaciją, nors jie nebūtinai turi tiesioginius sutartinius santykius su gamintojais, o gamintojų komercinės garantijos klausimas iš principo nepatenka į sutartį, kurią jie ketina sudaryti su vartotoju.

Taigi Teisingumo Teismas, lygindamas aukštą vartotojų apsaugos lygį su įmonių konkurencingumu, teigė, kad **prekiautojas privalo vartotojui pateikti ikisutartinę informaciją apie gamintojo komercinę garantiją, tik jeigu vartotojas turi teisėtą interesą gauti šią informaciją**, kad nuspręstų, ar užmegzti sutartinius santykius su prekiautoju. Todėl ši prekiautojo pareiga atsiranda ne dėl paties šios garantijos buvimo fakto, bet dėl to, kad vartotojas turi tokį teisėtą interesą. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas patikslino, kad **šis interesas yra nustatytas, kai prekiautojas gamintojo siūlomą komercinę garantiją pateikia kaip pagrindinį arba lemiamą savo pasiūlymo elementą**, ypač kai jis pateikia argumentą dėl pardavimo, kad padidintų savo pasiūlymo konkurencingumą ir patrauklumą palyginti su konkurentų pasiūlymais.

Teisingumo Teismas pridūrė, kad, siekiant nustatyti, ar gamintojo komercinė garantija yra esminis ar lemiamas prekiautojo pasiūlymo elementas, reikia atsižvelgti į atitinkamos prekės pasiūlymo turinį ir bendrą struktūrą, nuorodos apie gamintojo komercinę garantiją svarbą pardavimo ar reklamos požiūriu, šios nuorodos vietą pasiūlyme, klaidos ar painiavos riziką, kurią tokia nuoroda gali sukelti vidutiniam vartotojui, kuris yra pakankamai gerai informuotas, protingai pastabus ir, kiek tai susiję su įvairiomis teisėmis į garantiją, kuriomis jis gali pasinaudoti, arba tikrąją garantijos teikėjo tapatybę, nuovokus, taip pat į tai, ar pasiūlyme yra paaiškinimų apie kitas su preke susijusias garantijas, ir į bet kurį kitą veiksni, galintį patvirtinti objektyvų poreikį apsaugoti vartotoją.

Antra, dėl klausimo, kokia informacija turi būti pateikta vartotojui kalbant apie gamintojo komercinės garantijos „<...> sąlygas“⁴, Teisingumo Teismas nusprendė, kad prekiautojas, siekdamas patenkinti vartotojo teisėtą interesą gauti informaciją apie gamintojo komercinę garantiją, kad vartotojas galėtų nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekiautoju, privalo pateikti vartotojui visą informaciją, susijusią su atitinkamos komercinės garantijos taikymo ir įgyvendinimo sąlygomis. Be garantijos trukmės ir taikymo teritorijos, aiškiai nurodytos Direktyvos dėl vartojimo prekių pardavimo ir garantijų⁵ 6 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje, ši informacija gali apimti ne tik remonto vietą žalos padarymo atveju arba galimus garantijos apribojimus, bet ir, atsižvelgiant į aplinkybes, garantijos teikėjo pavadinimą ir adresą.

PASTABA: Prašyme priimti prejudicinį sprendimą valstybių narių teismai, nagrinėdami juose iškeltą bylą, gali pateikti Teisingumo Teismui klausimus dėl Sąjungos teisės išaiškinimo ar Sąjungos teisės akto galiojimo. Teisingumo Teismas nenagrinėja nacionalinės bylos. Remdamasis Teisingumo Teismo sprendimu šią bylą turi išspręsti nacionalinis teismas. Šis sprendimas taip pat privalomas kitiems nacionaliniams teismams, nagrinėjantiems panašias problemas.

Žiniasklaidai skirtas neoficialus dokumentas, neįpareigojantis Teisingumo Teismo.

[Visas sprendimo tekstas](#) nuo jo paskelbimo dienos prieinamas CURIA tinklalapyje.

Kontaktinis asmuo: Marta Osleja ☎ (+352) 4303 6005

⁴ Ši sąvoka vartojama Direktyvos dėl vartotojų teisių 6 straipsnio 1 dalies m punkte.

⁵ 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 4 t., p. 223).